

Centralna Komisja Egzaminacyjna

Arkusz zawiera informacje prawnie chronione do momentu rozpoczęcia egzaminu.

Układ graficzny © CKE 2010

WPISUJE ZDAJĄCY

KOD

--	--	--

PESEL

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

*Miejsce
na naklejkę
z kodem*

dysleksja

**EGZAMIN MATURALNY
Z JĘZYKA UKRAIŃSKIEGO**

POZIOM ROZSZERZONY

MAJ 2012

Instrukcja dla zdającego

1. Sprawdź, czy arkusz egzaminacyjny zawiera 9 stron. Ewentualny brak zgłoś przewodniczącemu zespołu nadzorującego egzamin.
2. Pisz czytelnie. Używaj długopisu/pióra tylko z czarnym tuszem/atramentem.
3. Nie używaj korektora, a błędne zapisy wyraźnie przekreśl.
4. Pamiętaj, że zapisy w brudnopisie nie będą oceniane.
5. Możesz korzystać ze słowników językowych.
6. Na tej stronie oraz na karcie odpowiedzi wpisz swój numer PESEL i przyklej naklejkę z kodem.
7. Nie wpisuj żadnych znaków w części przeznaczonej dla egzaminatora.

**Czas pracy:
180 minut**

**Liczba punktów
do uzyskania: 45**

MOU-R1_1P-122

Pisanie własnego tekstu w związku z tekstem literackim zamieszczonym w arkuszu. Wybierz jeden temat i napisz wypracowanie.

Тема 1: Розкрий протиставлення минулого і сучасності на основі аналізу фрагментів психологічної поеми *Галілей* Євгена Плужника. Зверни увагу на значення заголовка та на художні засоби.

Євген Плужник

Галілей
(фрагменти)

[...] Крізь минуле і кожду хвилину нову,
Крізь кохання чую і книгу —
Ау-у! —
вовчий вигук.

Так, як виє дикун чорношкірий десь
В байдужі вуха природі...
Ах, я знаю, дикун той сховався увесь
В моїм серці насподі!

Так, як вили колись і мої діди,
Називаючи вий цей співом,
Коли співів чужих сліди
Заливали червоним пивом!

Гей! Та тільки ж тихенький я...
І мені потихеньку вити
В мертві вуха нудних киян
Під осінній холодний вітер...

І такий я злидений увесь,
І убого мені, убого...
І Тичина, і Рильський, й Олесь...
І нікого-нікого...

Ну кому розповім я про ранній біль
і про віру мою у біль цей,
Коли мрія загальна — щоб вісім неділь
Та на одному тижні зряду!

Тай не треба нікому ніяких слів:
Міліард дев'яносто чотири промови!
Головне — заробив і з'їв
І щоб трошки здоровий!

Ну на чорта, встромившись в сівке
пальто,
Комірком затуливши шию,
В гущу давніх повій і нових авто
Десь на розі безглуздо вию:
— Нехай буде воля твоя,

Часе мій,
На землі натомленій цій!
Комашинка маленька я
На твоїй байдужій руці [...]

Убієнним синам твоїм
І всім тим,
Що будуть забиті,
Щоб повстати в безсмертнім міті
Всім
Їм —
Осанна! [...]

Гей, ти, вулице!
Потного м'яса
Безбережна, безкрая ріка!
Й над усім — два словечка з Тараса
І обмитий дощами плакат! [...]

О ноче!
А хто ж тому винний,
Що ближче, ніж вічність, — куліш,
І мрія буває — двогривений?
Чого ж ти мовчиш?
Чого не ричиш
Над нами
Громами
Так,
Щоб змішались докупи гами,
Щоб догори ногами
Все!

Хай тоді день несе
Зойки! Нехай пригадають,
Може ж, хоч так пригадають,
Що серце в людини є! [...]
Й раптом ніч розриває на клоччя —
Сміх не сміх і гроза не гроза —
Дика пісня голодна і вовча:

Прокидається в місті базар.
І чийсь закривавлені лапи,
Тіні творчої вічно руки,
Сіють рясно на дрантя й єдваби
копійки,
копійки,
копійки...
На посади... В церкві...
В ресторани...
Жруть... Кохають...
Крізь зуби плюють
В непромиті неславлені рани...
Живуть!
Поруч злиднів – карати, парфуми...
Гаманці...
Гаманці...
Гаманці...
Як до речі вигукують думи
Десь на розі старці!
Упаду на холодну підлогу, —
Сіро нидіє ранок в вікні, —
І молюся — не чорту! не богу! —
А очам моїх змучених днів!
О смутні і прекрасні довіку...
Через муку, утому і кров

Хай побачите справді велику,
Невмирущу, як вічність, любов!
А мені вже — нічого й нікого...
Як трава, я тихенький такий...
І до мене довірливо й строго
Посміхнуться далекі віки...
А вгорі, в далині, наді мною —
Непрístupний для зору людей,
Оповитий віків тишиною —
Г а л і л е й.
Гей!
Герої!
Каліки!
Службовці!
Торговці!
Поетики!
А живіть собі, як вам бажається!
Через те, що —
ви чуєте? —
все-таки
о б е р т а є т ь с я!

1926

Плужник Є., Галілей, [w:] *Українське слово. Хрестоматія української літератури та літературної критики ХХ ст. (у трьох книгах)*, Кн. II, Київ 1994, с. 240-254.

Тема 2. Людина і мова. Проаналізуй проблему на основі фрагментів, а також цілого твору Миколи Куліша *Мина Мазайло*.

Микола Куліш

Мина Мазайло
(фрагменти)

Нарешті У л я прийшла.

Р и н а до неї, од люстра:

— Ой, Улю, ой, тільки Улю, і тобі не сором! Я жду тебе, жду, жду! Нерви як не луснуть, серце знемоглося. Ти не можеш з'явити собі, що в нас у квартирі робиться! Це ти купила нові рукавички? За скільки?.. Що тільки, Улю, робиться! Братик мій Мокій уже збожеволів од своєї укрмови, ти розумієш?

У л я тільки на двері — і собі до люстра. Виглянула. Примружила очі:

— За три сорок!

Р и н а до люстра. Зробила трагічні очі:

— І, мабуть, уб'є папу. За три сорок? Дешево... Або папа його, бо вже третя лампочка перегоріла — так пише по-українському, цілу ніч пише, ти розумієш, навіть вірші пише!

У л я повернулася од люстра:

— Що ти кажеш?

Рина до люстра, перехрестилась:

— От на! А папа не те що од Мокія укромови слухати не хоче, а навпаки — наше малоросійське прізвище змінити хоче і вже напитує собі вчительку, щоб могла навчити його правильно говорити по-руськомому, наприклад, не "сапоги", а "спагі"...

Уля навіть од люстра відійшла:

— Так?

Рина

— А Мокій не тільки не зна про це, а навпаки — мріє, ти розумієш, мріє до нашого прізвища Мазайло додати ще Квач.

Уля аж сіла:

— Та що ти кажеш?

— А папа ще зранку пішов до загсу на вивідки, чи можна змінити прізвище і чи має він право заставити Мокія, ти розумієш? Мокій про це нічого не зна, розумієш? Мама пише секретного в цій справі листа до тьоті Моті в Курськ, щоб тьотя Мотя негайно (*зукнула в двері "Мамо, на хвилинку!.." До Улі*) якнайскоріше приїхала, ти розумієш? Розумієш тепер, що в нас у квартирі робиться!

[...] *Уля*

— Слухай, Ринко! Невже і прізвище в загсі міняють?

— А ти думала де? Тільки в загсі! Прізвище, ім'я, по батькові, все життя тепер можна змінити тільки в загсі, розумієш? Ой Улю, ой Улюню! Коли ти мене любиш, зроби так, щоб Мокій закохався у тебе. Може, він кине свої українські фантазії, може, хоч прізвище дасть поміняти...

— Ха-ха! Хіба це допоможе?

— Поможє. Закохуються ж так, що на розтрату йдуть, про партію забувають, і неабихто... Улюню! Золотко!

— Ти серйозно?

— Серйозно.

— Не зможу я цього зробити.

— Чого?

— Ну, просто не зможу. Хіба я така?

— Зможеш! У тебе чарівні очі, чудесні губи, прекрасний бюст. Ти його одним махом закохаш.

— Це тобі так здається.

— От на! Він мені навіть якось сам казав, що в тебе напрочуд гарні очі.

— Серйозно?

— Серйозно! Тим гарні, казав, що іноді нагадують два вечірні озерця в степу.

Уля в люстро:

— Що ти кажеш?

— От на!

Уля роздумливо, мрійно:

— Два вечірні озерця.

Рина підкреслено:

— Не забувай — у степу.

Уля роздумливо, критично:

— Два вечірні озерця [...]

1928

BRUDNOPIS (*nie podlega ocenie*)